

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobkyně **Kateřiny A.**, bytem xxx, zastoupené JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, Praha 8, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 59/2009-150-STK3/30 ze dne 27.3.2014, ve věci oprávnění k provozování stanice technické kontroly,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 27.3.2014, č.j. 59/2009-150-STK3/30 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Václava Vlka, advokáta se sídlem Sokolovská 22, Praha 8.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 59/2009-150-STK3/30 ze dne 27.3.2014 (dále jen napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen krajský úřad) č. j. MSK 157698/2012

ze dne 29.3.2013, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 4.11.2008 o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly pro osobní automobily na ul. Těšínská v Ostravě-Radvanicích na pozemku parc. č. xxx v k. ú. Radvanice (dále jen žádost).

Žalobkyně namítá, že při opětovném posouzení její žádosti poté, co předchozí rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozhodnutím soudu ve správním soudnictví, správní orgány vycházely z údajů o skutečné kapacitě stanic technické kontroly (dále jen STK) v posuzovaném správním obvodu pouze za rok 2012, přestože žádost byla podána již v roce 2008. Správní orgány sice uvedly podrobné údaje o skutečné potřebě technických prohlídek, teoretické kapacitě STK a skutečném využití STK v posuzovaném správním obvodu za celé období od podání žádosti do současné doby, avšak údaje týkající se skutečných kapacit STK byly v rozhodnutí zohledněny pouze podle stavu za rok 2012. Žalobkyně je přesvědčena, že správní orgány měly vycházet z údajů o skutečné kapacitě STK v době podání žádosti, které měly být správními orgány posouzeny za účelem zjištění, zda lze žádosti vyhovět. Závěr žalovaného, že se určitý stav kapacity včetně rezervy dá předpokládat i v době podání žádosti, je podle žalobkyně nepřipustný a dokládá jen to, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí z tohoto důvodu za neúplné, nesrozumitelné a nepřezkoumatelné.

Žalobkyně opětovně poukázala na to, že nikdy nerealizovaná či dlouhodobě nevykonávaná oprávnění blokují povolování dalších STK po řadu let. Žalobkyně namítá, že správní orgány uplatňují rozdílný přístup vůči stávajícím provozovatelům STK v případě navyšování jejich kapacity ve formě rozšíření některé ze stávajících kontrolních linek za účelem zvýšení počtu technických prohlídek nebo jejich přemístěním do prostor s větší kapacitou. Toto dodatečné navyšování kapacity stávajících STK nepodléhá žádnému schvalovacímu procesu. Zatímco žádost žalobkyně byla zamítnuta pro údajný převis kapacity STK, správní orgány umožňovaly přímé i nepřímé navýšení kapacit stávajících STK na území Moravskoslezského kraje i ve správním obvodu Ostrava. Žalobkyně je přesvědčena, že stejná pravidla musí platit nejen pro potenciální zájemce o provozování STK, ale i pro provozovatele stávající. Zabránění přístupu novým poskytovatelům určité služby pod záminkou převisu kapacity za situace, kdy správní orgány umožňují stávajícím poskytovatelům rozšiřovat své kapacity, nepředstavuje podle žalobkyně legitimní zákonnou regulaci.

Žalobkyně je přesvědčena, že výše uvedená omezení nepřipustným způsobem omezují právo na výkon povolání u dalších zájemců. Stávajícím provozovatelům STK stačí bez dalších podmínek držet krok s nárůstem počtu motorových vozidel a případně zvyšovat svou kapacitu úměrně počtu registrovaných vozidel tak, aby vstup dalších subjektů na trh nebyl možný. Žalobkyně označuje stávající model fungování stanic technické kontroly za oligopol, v dlouhodobém horizontu předpovídá vznik monopolu.

Žalobkyně dále namítá, že se žalovaný dopustil závažného procesního pochybení ve vztahu k doručování napadeného rozhodnutí. Přestože byla žalobkyně ve správním řízení zastoupena JUDr. Václavem Vlčkem, napadené rozhodnutí bylo doručeno JUDr. Kláře Doležalové, které byla právním zástupcem žalobkyně udělena pouze substituční plná moc. Napadené rozhodnutí sice bylo mezi advokáty předáno,

avšak takovéto doručení je v rozporu s § 19 a násl. správního řádu, a proto je vůči žalobkyni neúčinné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, které žalobkyně uvedla v odvolání. Pokud se jedná o námitku žalobkyně, že správní orgány měly přihlídnout ke stavu skutečných kapacit STK v době podání žádosti, tak posouzení stavu pokrytí správního obvodu činnostmi STK k době vydání rozhodnutí je odůvodnitelné, neboť odráží smysl zákonné regulace. Realizací další provozovny by se skutečné kapacity STK dostaly za hraniční mez stanovenou prováděcím právním předpisem a povolením další nadbytečné kapacity by se z hlediska vlivu na kvalitu kontrolní činnosti STK celkový stav zhoršil, protože by o omezený počet technických prohlídek usilovalo více subjektů. Toto zhoršení by mohlo vést k nekalému konkurenčnímu prostředí, které podle zkušeností z období liberalizace provozovaných STK v letech 2001 až 2005 vedlo ke snížení kvality kontrolní činnosti. Žalovaný se domnívá, že tabulky uvedené v napadeném rozhodnutí jsou srozumitelné a mají dostatečnou vypovídací hodnotu. Úplná tabulka byla vytvořena jen pro rok 2012, neboť z těchto údajů správní orgány vycházely. Žalovaný dále odkazuje na poslední odstavec druhé strany rozhodnutí krajského úřadu, kde je uvedeno, že při posuzování žádosti žalobkyně správní orgány vycházely z údajů vztahujících se k době vydání nového rozhodnutí ve věci, tj. z konce roku 2012 a začátku roku 2013, neboť jim to předepisuje správní řád.

Pokud žalobkyně vedla polemiku o rozdílu přístupu správních orgánů při zprovoznění STK na základě udělení oprávnění při nové žádosti a zvýšení teoretické kapacity stávající STK, žalovaný uvádí, že kapacita STK realizovaná na základě již uděleného oprávnění může do systému vstoupit kdykoliv, neboť s ní systém počítá. Ve správním obvodu Ostrava se navíc nenachází žádná nevyužitá oprávnění k provozování STK, která žalobkyně pokládá za tzv. uměle blokové kapacity. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobkyně, že vydaná oprávnění k provozování STK jsou trvalá a neexistuje způsob pro jejich odnětí nebo zrušení. Kromě porušení povinností stanovených zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31.12.2014 (dále jen zákon č. 56/2001 Sb.) a ukončení platnosti osvědčení k provozování STK je tímto důvodem i zánik subjektu (s výlukami jako je dědictví nebo převzetí činnosti nástupnickou organizací). K popisovanému stavu právní úpravy, kdy žalobkyně napadá nemožnost odejmout oprávnění provozovatelům, kteří oprávnění nevyužili, a zároveň téměř neomezenou možnost rozšiřování kapacity provozovaných STK, žalovaný uvádí, že znění zákona je pro něj závazné je povinen se tímto zákonem řídit. Pokud se žalobkyně domnívá, že striktní aplikací závazných právních předpisů vzniká nerovnost mezi žadateli o oprávnění a držiteli oprávnění, nejedná se o důsledek libovůle správního orgánu, ale důsledek aplikace znění zákona č. 56/2001 Sb.

Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo doručováno v souladu se zákonem a vůči žalobkyni je účinné. Z obsahu žaloby je zřejmé, že rozhodnutí bylo doručeno i právnímu zástupci žalobkyně, a proto případná procesní vada může ovlivnit pouze lhůtu pro podání správní žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu

[§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu a připojeného soudního spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 11 A 90/2010 soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.

Žalobkyně se žádostí ze dne 4.11.2008 domáhala udělení oprávnění k provozování STK pro silniční motorová a přípojná vozidla kategorií L, M1, N1, O1 a O2, tj. STK pro osobní automobily podle § 15 písm. a) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel, ve znění účinném do 31.12.2014 (dále jen vyhláška).

Rozhodnutím ze dne 3.12.2008, č.j. MSK 179365/2008 krajský úřad žádosti žalobkyně nevyhověl a oprávnění jí neudělil s odůvodněním, že předmětný záměr provozovat STK není podle § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. ve spojení s § 16a vyhlášky v souladu se stanoveným rozsahem a způsobem pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly. Při posuzování rozsahu pokrytí krajský úřad provedl součet teoretické kapacity provozovaných STK nacházejících se ve správním obvodu Ostrava. Krajský úřad dále pořídil údaje z centrálního registru silničních vozidel ke dni 13.11.2008, vypočetl kapacitní potřebu správního obvodu pro osobní automobily a porovnáním těchto kapacit ověřil, zda udělením předmětného oprávnění nebude překročena kapacitní potřeba technických prohlídek území okresu nebo území kraje o více než 20%.

Žalobkyně udělila dne 14.12.2009 plnou moc JUDr. Václavu Vlкови, aby ji zastupoval v řízení o žádosti o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly pro osobní automobily.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 5.2.2010, č.j. 59/2009-150-STK3/4 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto. Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského úřadu, že v daném případě byl důvodem pro neudělení oprávnění k provozování STK přebytek kapacity STK v Moravskoslezském kraji, a tedy že by zřízením další STK na území tohoto kraje bylo porušeno ustanovení § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. ve spojení s § 16a odst. 1 vyhlášky. Žalovaný uvedl, že zákon v tomto ohledu neumožňuje správním orgánům udělit jakoukoliv výjimku z nenaplnění stanovených podmínek a stejně tak současná právní úprava neumožňuje odebrat oprávnění k provozování STK z důvodu nerealizování stavby v termínu uvedeném v rozhodnutí.

Městský soud v Praze v řízení vedeném pod sp. zn. 11 A 90/2010 vázán právním názorem, který byl obsažen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2011, č. j. 9 As 59/2011-73, zrušil rozsudkem ze dne 12.4.2012 výše uvedené rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Městský soud shledal, že ustanovení § 16a odst. 2 vyhlášky v části, podle které se při výpočtu kapacitní potřeby technických prohlídek zahrnují do kapacit stanic technické kontroly také ty, pro které již bylo uděleno oprávnění, avšak toto nebylo fakticky realizováno, neodpovídá zákonným požadavkům a smyslu regulace v této oblasti, neboť neumožňuje při rozhodování o udělení oprávnění k provozování stanic technické kontroly zohlednit skutečný stav, nýbrž pouze stav administrativní. Městský soud

vyslovil názor, že podle § 16a odst. 2 písm. a) vyhlášky je do kapacit stanic technické kontroly nutno započítat všechny STK daného obvodu, kterým bylo vydáno oprávnění k provozování STK a které tuto činnost fakticky vykonávají.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 31.10.2012, č.j. 59/2009-150-STK3/17 bylo rozhodnutí krajského úřadu zrušeno s pokynem, že nelze aplikovat tu část ustanovení § 16a odst. 2 vyhlášky, která odráží pouze administrativní stav pokrytí správního obvodu činnostmi STK. Krajský úřad byl zavázán, necht' při posuzování pokrytí správního obvodu vychází ze skutečných potřeb správního obvodu, které lze ověřit pouze srovnáním skutečných kapacit provozovaných STK s přihlédnutím na uvažovanou kapacitu STK žalobkyně k počtu registrovaných vozidel v centrálním registru vozidel popřípadě s přihlédnutím ke skutečnému využití STK v provozu v příslušném správním obvodu.

Rozhodnutím ze dne 29.3.2012, č.j. MSK 157698/2012 krajský úřad žádosti žalobkyně opětovně nevyhověl s odůvodněním, že předmětný záměr provozovat STK není podle § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. ve spojení s § 16a vyhlášky v souladu se stanoveným rozsahem a způsobem pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly. Při posuzování rozsahu pokrytí krajský úřad vycházel ze skutečných kapacit STK ve správním obvodu Ostrava, když výpočet skutečné kapacity STK provedl s využitím bodu 2 přílohy č. 19 vyhlášky. Krajský úřad učinil závěr, že ve správním obvodu Ostrava je stejně jako v roce 2008 v provozu celkem 6 stanic technické kontroly pro osobní automobily s celkovou skutečnou kapacitou (určenou pro rok 2012) 112.241 technických prohlídek ročně. Jelikož byla kapacitní potřeba technických prohlídek pro osobní automobily k 8.2.2013 o 38.277 nižší než skutečná kapacita, nebyl podle krajského úřadu splněn požadavek zákona pro udělení oprávnění k provozování STK, neboť byl rozsah pokrytí správního obvodu překročen.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 27.3.2014, č.j. 59/2009-150-STK3/30 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto. Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského úřadu, že v daném případě byl důvodem pro neudělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly přebytek kapacity STK již ve správním obvodu Ostrava, a tedy že by zřízením další STK v tomto správním obvodu bylo porušeno ustanovení § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. ve spojení s § 16a odst. 1 vyhlášky. Napadené rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky JUDr. Kláry Doležalové dne 28.3.2014.

K námitce žalobkyně, že správní orgány vycházely z údajů o skutečné kapacitě STK v posuzovaném správním obvodu pouze za rok 2012, přestože žádost byla podána již v roce 2008, lze uvést, že není důvodná. I když správní řád na rozdíl od občanského soudního řádu (srov. § 154 odst. 1 o.s.ř.) a soudního řádu správního (srov. § 75 odst. 1 s.ř.s.) neobsahuje konkrétní ustanovení, jež by výslovně upravovalo zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, tato zásada vyplývá nejen z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí, ale nepřímou i ze správního řádu s přihlédnutím k jeho ostatním ustanovením. Postup, že správní orgány rozhodují podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí, je brán jako samozřejmý a zavedený i v historii správního řízení a opakovaně k němu dospěl Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

7.4.2011, č. j. 1 As 24/2011-79). Ve zvláštních případech upravených v zákoně sice může být od této zásady upuštěno a správní orgán bude vycházet ze skutkového stavu, který zde existoval v době podání žádosti, avšak bude se jednat o zákonnou výjimku ze shora uvedeného pravidla.

Správní orgány proto nepochybily, pokud při posuzování žádosti žalobkyně vycházely z aktuálních údajů o kapacitě stanic technické kontroly v době vydání nového rozhodnutí, když nepřihlížely k údajům za předchozí období. Z hlediska smyslu zákonné regulace počtu stanic technické kontroly soud považuje za logické, pokud je záměr žadatele provozovat stanici technické kontroly posuzován podle aktuálního rozsahu pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly, nikoli podle stavu minulého. Pokud se žalobkyně domnívá, že jí byla způsobena předchozími rozhodnutími krajského úřadu a žalovaného škoda, je oprávněna domáhat se její náhrady podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci.

Soud posoudil jako nedůvodnou další námitku žalobkyně, v níž opětovně poukazuje na to, že většina z nadbytečných kapacit pro provádění STK na území Moravskoslezského kraje existuje jen jako potenciál v podobě již vydaných, avšak dosud nerealizovaných oprávnění. Správní orgány při svých výpočtech v novém rozhodnutí vycházely ze skutečných kapacit STK podle § 16a odst. 2 písm. a) vyhlášky ve správním obvodu Ostrava, přičemž do svých výpočtů nezahrnuly kapacitu STK, k nimž sice bylo uděleno oprávnění k provozování, avšak jejich činnost není fakticky vykonávána. Správní orgány si byly vědomy závěrů, k nimž dospěl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 12.4.2012, č. j. 11 A 90/2010-92, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2011, č. j. 9 As 59/2011-73, že ust. § 16a odst. 2 vyhlášky v části, podle které se při výpočtu kapacitní potřeby technických prohlídek zahrnují do kapacit stanic technické kontroly také ty, pro které již bylo uděleno oprávnění, avšak toto nebylo fakticky realizováno, neodpovídá zákonným požadavkům a smyslu regulace v této oblasti, neboť neumožňuje při rozhodování o udělení oprávnění k provozování stanic technické kontroly zohlednit skutečný stav, nýbrž pouze stav administrativní. V rámci správního obvodu Ostrava byly ve výpočtech správních orgánů zohledněny pouze kapacity stanic technické kontroly, které jsou skutečně v provozu, neboť v tomto správním obvodu se ani nenacházejí žalobkyní zmiňovaná nevyužitá oprávnění.

Soud shledal důvodnou námitku, v níž žalobkyně poukazovala na rozdílný přístup správních orgánů uplatňovaný vůči žadatelům o udělení oprávnění k provozování STK a stávajícím provozovatelům. Žalobkyně poukazovala na to, že jedná-li se o navýšení kapacity stávajících STK, správní orgány o ní nerozhodují, pouze ji ve smyslu § 58 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. evidují, což vede ke zvýhodnění již provozovaných stanic oproti novým žadatelům o oprávnění k provozování STK, kteří musejí projít posouzením kapacitních potřeb správního obvodu. Podle § 58 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném do 31.12.2014 je stávající provozovatel STK povinen oznámit změny týkající se údajů a dokladů, které jsou stanoveny jako náležitosti žádosti podle § 55 odst. 1 a 2 tohoto zákona, avšak o takovémto rozšíření stávající kapacity správní orgány znovu nerozhodují. Zákonem č. 239/2013 Sb. došlo k novelizaci zákona č. 56/2001 Sb., když s účinností od 1.1.2015 je provozovatel STK povinen před změnou skutečností uvedených v rozhodnutí o udělení oprávnění

k provozování STK podat krajskému úřadu žádost o vydání nového rozhodnutí, když krajský úřad takové žádosti vyhoví, pouze jsou-li splněny podmínky podle § 54 tohoto zákona (tj. záměr stávajícího provozovatele rozšířit kapacitu stanice technické kontroly musí být s účinností od 1.1.2015 v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu podle § 16a vyhlášky), nicméně pro soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů je rozhodující skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a proto soud nemohl k těmto změnám právní úpravy přihlížet.

Pokud jde o způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly, tak tento je stanoven prováděcím právním předpisem, kterým je vyhláška č. 302/2001 Sb. Podle § 16a vyhlášky nesmí být výsledkem posouzení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly překročení kapacitní potřeby technických prohlídek území okresu, který je součástí správního obvodu příslušného kraje a v němž má být uvažovaná stanice technické kontroly provozována, nebo překročení kapacitní potřeby technických prohlídek území příslušného kraje o více než 20%. V tomto ustanovení vyhlášky jsou následně uvedeny stavy, při kterých se považuje rozsah pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly za překročený.

Žalobkyni lze přisvědčit, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že mezi roky 2010 a 2011 došlo v posuzovaném správním obvodu k rozšíření teoretické kapacity STK 38.34 z 10 000 na celkovou teoretickou kapacitu 20 000, čímž bylo provozovateli uvedené STK ze strany správních orgánů tolerováno rozšíření kapacit bez posouzení stávajícího rozsahu pokrytí příslušného správního obvodu. Jestliže správní orgány při posuzování žádosti žalobkyně přihlédly k rozšíření kapacit u STK 38.34, ke kterému došlo mezi roky 2010 a 2011, tj. po podání žádosti žalobkyně, když rozšíření této kapacity nepodléhalo přezkoumání rozsahu pokrytí podle § 16a vyhlášky a ze strany provozovatele STK postačovalo pouhé oznámení tohoto rozšíření, zatímco záměr žalobkyně podléhal přezkoumání rozsahu pokrytí podle § 16a vyhlášky, v důsledku čehož byla její žádost zamítnuta, porušily tím ústavně zaručený princip rovnosti, k čemuž soud neshledal žádný legitimní důvod. Nerovnost subjektů spočívající v tom, že správní orgány o navýšení kapacity stávajících STK nerozhodují, pouze ji ve smyslu § 58 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. evidují, zatímco noví žadatelé o vydání oprávnění k provozování STK musejí projít posouzením kapacitních potřeb správního obvodu, má svůj základ v zákoně č. 56/2001 Sb. Tuto nerovnost lze v případě žádostí nových žadatelů o oprávnění k provozování STK částečně odstranit ústavně konformním výkladem ustanovení § 16a vyhlášky tím, že do výpočtů kapacit stanic technické kontroly nebudou zahrnuty ty kapacity, k jejichž navýšení došlo v důsledku pouhého oznámení stávajícího provozovatele STK o změně údajů, které nepodléhalo povolení správního orgánu a přezkumu, zda je tento záměr se stanoveným rozsahem pokrytí. Žalovaný proto opětovně posoudí kapacitní potřebu příslušného správního obvodu s kapacitou stanic technické kontroly, přičemž do výpočtu kapacity stávajících kontrolních linek stanic technické kontroly nezahrne navýšenou kapacitu, k níž došlo po podání žádosti žalobkyně na základě oznámení provozovatele.

Soud dále souhlasí s žalobkyní, že při akceptaci způsobu posuzování rozsahu pokrytí správního obvodu činnostmi STK, který aplikovaly správní orgány, mohou

provozovatelé stávajících STK postupným zvyšováním svých kapacit v závislosti na počtu registrovaných vozidel vyřadit potenciální zájemce ze vstupu na tento trh.

Podle § 16a odst. 2 písm. a) vyhlášky je rozsah pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly překročen, je-li kapacitní potřeba technických prohlídek příslušného druhu vozidel nižší než součet teoretických, nebo jsou-li známy, skutečných kapacit stanic technické kontroly v příslušném správním obvodu. Výpočet teoretické a skutečné kapacity kontrolních linek je následně uveden v příloze č. 19 vyhlášky.

Správní orgány mají podle shora citovaného ustanovení při posuzování rozsahu pokrytí vycházet z teoretické kapacity stávajících kontrolních linek nebo z kapacit skutečných, jsou-li správnímu orgánu známy. Při posuzování žádosti žalobkyně správní orgány vycházely ze skutečných kapacit kontrolních linek. Z příslušných vzorců je zřejmé, že zatímco teoretická kapacita odráží pevný počet kontrolních linek v dané provozovně, pevný počet kontrolních stanovišť na kontrolní lince v kombinaci s optimálním počtem kontrolních techniků ve vazbě na pevný časový fond provozovny, skutečná kapacita odráží zejména skutečný časový fond, kdy je provozovna otevřená, a skutečný počet kontrolních techniků. Skutečnou kapacitu kontrolních linek tak lze výrazně upravovat relativně jednoduchými personálními či provozními opatřeními provozovatele, a to na základě jeho rozhodnutí o počtu kontrolních techniků nebo provozní době. Pro názornost lze odkázat na kapacity STK 38.14, jejíž teoretická kapacita sice činí 12 500, avšak v důsledku popsaných personálních a provozních opatření provozovatele v roce 2012 činila její skutečná kapacita 26 914.

Soud nijak nerozporuje, že na udělení oprávnění k provozování STK nevzniká právní nárok, neboť stát je oprávněn počet provozovaných STK regulovat zejména v závislosti na stávajícím rozsahu pokrytí správního obvodu těmito činnostmi. Na druhou stranu je soud přesvědčen, že pro vstup nového subjektu na trh musí existovat transparentní podmínky a jeho vstup na trh nesmí být pro futuro vyloučen. Správními orgány použitá skutečná kapacita kontrolních linek sloužící jako výchozí hodnota pro posouzení rozsahu pokrytí správního obvodu činnostmi STK je však výrazně ovlivněna skutečným počtem kontrolních techniků a zejména provozní dobou stanic, tj. kategoriemi odvislými od rozhodnutí provozovatele stávající STK. Pokud stávající provozovatel STK např. zjistí, že skutečná kapacita kontrolních linek v posuzovaném správním obvodu nedostačuje kapacitní potřebě správního obvodu a novému subjektu by mohlo být uděleno oprávnění k provozování STK, k zamezení vstupu nového subjektu na trh postačuje, pokud některý ze stávajících provozovatelů přiměřeně prodlouží provozní dobu, v důsledku čehož dojde i ke zvýšení celkové skutečné kapacity kontrolních linek. Nutný důsledek nastalé situace, znamenající že vstup nového subjektu na trh může být ovlivněn i pouhými provozními či personálními opatřeními potenciálního konkurenta nového žadatele, však nelze akceptovat, neboť je v rozporu s účelem zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů a ochranou konkurence jako ekonomického jevu. Jestliže by soud umožnil při zkoumání rozsahu pokrytí správního obvodu vycházet ze skutečných kapacit kontrolních linek, vytvořil by dosavadním provozovatelům STK prostor k tomu, aby svými personálními či provozními opatřeními, která nepodléhají žádnému povolování nebo doзору ze strany státu, pro futuro vyloučili vstup nového subjektu na trh.

Kromě skutečné kapacity kontrolních linek je v ustanovení § 16a odst. 2 vyhlášky upravena rovněž teoretická kapacita, u níž jsou vstupní parametry co do denního pracovního času, počtu produktivních dnů v roce a techniků na kontrolní lince shodné. Stávající provozovatelé nemohou svými personálními či provozními opatřeními hodnoty teoretické kapacity nijak ovlivnit. Jedná se o vstupní údaje, které jsou závislé na počtu kontrolních stání na lince stanice technické kontroly. Správním orgánům je při výpočtu kapacit stanic technické kontroly umožněno vycházet z teoretické kapacity, když ze skutečné kapacity mají podle doslovného znění vyhlášky vycházet jen v případě, jsou-li známy údaje nezbytné pro její výpočet. Správními orgány použitá metodika výpočtu rozsahu pokrytí správního obvodu činnostmi STK vychází z výpočtu skutečných kapacit kontrolních linek podle ustanovení § 16a odst. 2 vyhlášky, přičemž takovýto postup, který stávajícím provozovatelům STK umožňuje pouhými personálními či provozními opatřeními zamezit vstupu nových subjektů na trh, je v rozporu se zásadou ochrany hospodářské soutěže na trhu služeb a dále zásadou ochrany konkurence jako ekonomického jevu (viz výše).

Soud vyhodnotil podle čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky, že ustanovení § 16a odst. 2 vyhlášky (zejména část, podle které lze při výpočtu kapacit stanic technické kontroly pro posouzení rozsahu pokrytí správního obvodu příslušnými činnostmi vycházet ze skutečných kapacit stanic technické kontroly, jsou-li známy), je v rozporu se zákonem č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, jeho základním smyslem a účelem, a proto se rozhodl v dané části ustanovení § 16a odst. 2 vyhlášky neaplikovat.

Žalovaný proto opětovně posoudí podle skutkového a právního stavu v době vydání nového rozhodnutí způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly na základě vyhodnocení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly, při jejichž výpočtu bude vycházet z hodnot, které nejsou závislé na konkrétním chování stávajících provozovatelů STK, kteří jsou ve vztahu k novým žadatelům o udělení oprávnění v postavení potenciálních konkurentů. Soud dále upozorňuje, že do výpočtu kapacity stávajících kontrolních linek stanic technické kontroly nelze zahrnout navýšenou kapacitu, k níž došlo po podání žádosti žalobkyně na základě pouhého oznámení dosavadního provozovatele stanice technické kontroly.

Při doručování nového rozhodnutí žalovaný neopomene, že žalobkyně je podle plné moci ze dne 14. 12. 2009 zastoupena advokátem JUDr. Václavem Vlčkem. Využije-li advokát svého oprávnění podle § 26 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, dát se zastoupit jiným advokátem, stává se tento advokát (substitut) zástupcem advokáta, nikoliv zástupcem účastníka řízení.

Krajský soud tedy napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro jeho nezákonnost a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k novému projednání a rozhodnutí. Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení žalob vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně byla v řízení úspěšná a vzniklo jí tak vůči žalovanému právo

na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000,- Kč, odměna zástupce žalobkyně za dva úkony právní služby – a to převzetí věci a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., přičemž výše odměny za jeden úkon činí podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. částku 3 100,- Kč, ve dvou režijních paušálech po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a 21% DPH ve výši 1 428,- Kč.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupce žalobkyně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 24. listopadu 2016

Za správnost vyhotovení:
Petra Roupová

Mgr. Jiří Gottwald, v. r.
předseda senátu